

Arrest

nr. 213 912 van 13 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, A. H. P. (...), bent een Afghaan van Hazara origine. U bent een sjitische moslim afkomstig uit het dorp Sangchi (Waghir) van het district Gizab dat volgens u tot de provincie Uruzgan behoort. U bent geboren op (...). In Afghanistan hebt u zeven jaar opleiding gevolgd.

Uw vader, die als commandant werkte voor de politieke partij Hezb-i Wahdat, werd ongeveer elf jaar geleden door de taliban vermoord. Drie jaar geleden kwamen er enkele talibanleden bij u thuis en vroegen naar de wapens die uw vader niet had teruggegeven voor zijn dood. U was op dat moment op school. Uw jongere broers waren echter thuis samen met uw moeder. Uw moeder antwoordde dat ze geen wapens had. De taliban doorzochten het huis maar vonden geen wapens. Vervolgens staken ze het huis toch in brand. Zeven à acht maanden na dit incident raakte uw oudere broer vermist. Sindsdien

hebt u geen nieuws meer van hem. Na zijn verdwijning werd uw moeder ten huwelijk gevraagd door een dorpeling, G. (...), die talibanaanhanger bleek te zijn, en zijn medewerker S. (...). Ze weigerde dit verzoek. G. (...) dreigde ermee om u lid te maken van de taliban als ze bleef weigeren. Uw moeder ging nog steeds niet akkoord met zijn verzoek. Ze stuurde u naar uw oom in Iran. Uw oom raadde u af om in Iran te blijven en betaalde voor uw reis naar Europa. U vertrok al enkele dagen nadien uit Iran. Zo kwam u na een reis van ongeveer een maand op 4 november 2015 aan in België. U deed de volgende dag uw eerste verzoek om internationale bescherming.

Ter staving van uw verzoek legde u geen enkel document neer. Bij terugkeer vreest u vermoord te worden door de taliban.

Op 7 juni 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. U diende beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). In haar arrest nr. 201 343 dd. 20 maart 2018 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De RvV vernietigde de beslissing van het CGVS m.b.t. de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Op 30 november 2017 werd van rechtswege de voogdij over u beëindigd.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstond in het doorlopen van de asielpcedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Hieraan dient te worden toegevoegd dat u heden de volwassen leeftijd hebt bereikt en dus niet meer beschouwd kan worden als niet-begeleide minderjarige.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS kan geen geloof hechten aan uw asielmotieven. U beweerde dat uw huis drie jaar geleden doorzocht en in brand gestoken werd door de taliban die daar op zoek waren naar wapens, en dit acht jaar na de moord op uw vader. Het CGVS vindt het eerst en vooral niet aannemelijk dat de taliban uw familie nog steeds zouden viseren acht jaar na de moord op uw vader. De taliban zouden beweren dat uw vader voor zijn dood wapens bij zich had die hij niet had afgegeven. Om die reden zouden ze acht jaar later op klaarlichte dag uw huis zijn komen doorzoeken en uw huis in brand hebben gestoken, ondanks het feit dat ze daar geen wapens vonden. De vraag stelt zich dan ook waarom de taliban hiermee acht jaar lang wachtten (CGVS p. 12-13). Hier verder op doorgevraagd verklaarde u dat niet de wapens het doelwit waren van de taliban, maar wel u en uw jongere broers als zonen van een voormalige Wahdat-commandant (CGVS p. 13). Ook dit is geen verklaring voor het lange wachten van de taliban, te meer u en uw gezinsleden na dit incident nog twee jaar lang op dezelfde plek bleven wonen. Bovendien dient te worden toegevoegd dat u in uw eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) helemaal geen melding maakte van deze inval terwijl uit uw latere verklaringen blijkt dat dit een cruciale gebeurtenis betreft (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5).

Ten tweede waren uw verklaringen omtrent dit incident geenszins overtuigend. U verklaarde dat u op dat moment op school was. De taliban klopten op jullie deur. Ze vroegen aan uw moeder of ze de vrouw was van commandant E. (...). Ze kwamen binnen en deelden mee dat ze informatie hadden dat uw moeder wapens had. Uw moeder zei dat ze geen wapens had. Dan doorzochten ze uw huis maar vonden ze niets en staken het in brand met de benzine die ze hadden meegenomen. Gevraagd naar de schade verklaarde u dat de woonkamer, dekens, bedden en kleren verbrand werden (CGVS p. 5). Gevraagd naar details over deze talibanleden kon u enkel en alleen stereotiepe beschrijvingen geven. Zo verklaarde u dat ze een tulband droegen en dat hun gezichten bedekt waren (CGVS p. 12). Gevraagd naar meer details, herhaalde u het bovenstaande (CGVS p. 13). U slaagde er niet in

om overtuigende details of enige bijkomende informatie te geven. Gezien uw vage en niet-doorleefde verklaringen kan het CGVS geen enkel geloof hechten aan dit incident. Dat u op het moment van de komst van de taliban zelf niet aanwezig was, is geen afdoend excuus omdat er redelijkerwijs verondersteld mag worden dat u zelf elk detail zou willen kennen van wat er zich had voorgedaan en dat uw moeder u ook uitgebreid moet geïnformeerd hebben over de situatie toen. Daarnaast waren uw jongere broers ook getuige van deze gebeurtenis. Desondanks beschikte u op de dag van het gehoor niet over voldoende informatie om het CGVS te overtuigen van dit relaas.

Tot slot is het ook opmerkelijk dat u na dit incident nog twee jaar in hetzelfde huis kon blijven wonen. Het feit dat u na deze inval nog twee jaar thuis woonde samen met uw moeder en uw broers vooraleer het land te verlaten en dat uw moeder pas na uw vertrek naar Ghazni zou verhuisd zijn zet de geloofwaardigheid van dit incident verder op de helling. Het is immers totaal onaannemelijk dat u na een inval door de taliban waarbij u beweerde dat u en uw broer 'het doelwit' waren nog gewoon in dit huis bleef wonen. Zelfs na de verdwijning van uw broer die in de maand hamal van het jaar 1393 (maart-april 2014) gebeurde, bleef u nog tot uw vertrek in de zevende of achtste maand van 2015 thuis wonen (CGVS, p. 10). Een dergelijk handelen ondermijnt in sterke mate uw vrees voor de taliban. Uw moeder zou pas na uw vertrek verhuisd zijn naar uw tante, van wie u zelf niet eens eerder wist dat ze bestond en van wie u niet eens kan zeggen of ze kinderen heeft (CGVS p. 5). Het is dan ook opmerkelijk dat uw moeder pas na uw vertrek verhuisd is naar haar zus en dat er niet eerder maatregelen werden genomen om het gezin in veiligheid te brengen.

U beweerde dat uw broer heel boos werd nadat de taliban uw huis in brand staken. Hij vroeg hulp van de dorpsouderen maar ze deden niets. Zeven à acht maand later verdween hij dan plots (CGVS p. 13). Hij zei dat hij naar de velden ging en kwam nooit meer terug. U slaagde er evenmin in om doorleefde verklaringen af te leggen met betrekking tot de verdwijning van uw broer. Gevraagd naar meer details, somde u de feiten opnieuw op (CGVS p. 5, p. 13). Ook de RvV oordeelde dat het gebrek aan doorleefdheid over een dergelijke ingrijpende gebeurtenis als een verdwijning van een gezinslid op manifeste wijze de geloofwaardigheid ervan ondergraaft. Opmerkelijk is ook dat uw moeder niet naar de autoriteiten ging om hulp te vragen om uw broer terug te vinden. U beweerde dat ze de dorpsouderen om hulp vroeg maar dat ze niets deden. Gevraagd of ze naar het districtscentrum ging om hulp te vragen antwoordde u negatief. U deelde mee dat het met de auto twee uur duurde om het districtscentrum te bereiken en te voet vier uur, dus lag het ver (CGVS p. 13). Het is echter niet geloofwaardig dat uw moeder geen enkele poging deed om de verdwijning van uw broer te melden bij de autoriteiten, ook al zijn die autoriteiten op twee uur afstand. Uw moeder verhuisde na uw vertrek naar de provincie Ghazni bij haar zus. Indien ze zo zelfstandig was om als alleenstaande vrouw met uw twee jongere broers naar een andere provincie te verhuizen, zou ze ook de verdwijning van haar zoon hebben kunnen melden bij de autoriteiten, die veel dichterbij gelegen zijn. De RvV merkte hierbij nog op dat de verklaringen die in beroep werden aangehaald voor het niet melden van de verdwijning bij de autoriteiten, namelijk dat de veiligheidssituatie slecht was of dat ze represailles vreesden post-factum verklaringen zijn en geen steek houden. Uw vage verklaringen omtrent de verdwijning van uw broer en het feit dat er geen hulp werd gezocht om hem terug te vinden, doet ten sterkste vermoeden dat uw broer niet vermist is.

De geloofwaardigheid van dit feit wordt verder gerelativeerd door uw tegenstrijdige verklaringen omtrent de situatie van uw broer. Zo verklaarde u bij uw aankomst in België dat uw drie broers bij uw moeder woonden (Fiche NBMV nr. 8157438), terwijl u later op de DVZ verklaarde dat uw broer S.H. (...) 3 jaar geleden overleed tijdens een zelfmoordaanslag (Verklaring DVZ, vraag 17). Nog later, op het CGVS, verklaarde u plots dat uw broer vermist werd. Dergelijke frappante tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaring omtrent de situatie van uw broer. Hierbij dient te worden gewezen op het gegeven dat u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS de kans kreeg om wijzigingen of toevoegingen te doen aan uw eerdere verklaringen. U verbeterde bepaalde zaken waarvan u dacht dat ze foutief waren genoteerd. Zoals u tijdens uw onderhoud al werd voorgesteld, werden deze zaken niet foutief neergeschreven. Zo staat er nergens genoteerd dat u het lijk van uw broer zou gezien hebben, wat volgens u wel zo genoteerd werd. U verbeterde ook nog dat u geen taskara had omdat uw huis in brand werd gestoken. Ook dit punt staat zo vermeld in uw verklaringen op de DVZ. U verbeterde ook dat uw burens met wie u problemen had gelinkt waren aan de taliban. Ook dit punt werd genoteerd zoals u het verwoorde. Aldus waren de fouten die u wilde verbeteren geen fouten. U verder gevraagd of u op de DVZ of op de vragenlijst voor het CGVS alle elementen heeft aangehaald die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek uit uw land van herkomst, antwoordde u bevestigend. Gevraagd of u nog andere opmerkingen had, antwoordde u negatief (CGVS, p. 2). Aldus kan er geen geloof worden gehecht aan de verdwijning van uw broer. Dit wijst eveneens op uw gebrek aan medewerking gezien u hiermee bewust geen zicht geeft op uw familiesituatie.

De problemen van uw moeder met de twee burens die talibanaanhangers waren, zijn evenmin overtuigend. U beweerde dat zij achter deze incidenten zaten omdat één daarvan, G. (...), uw moeder

als zijn vrouw wilde hebben. Het is dan ook niet geloofwaardig dat hij pas nadat hij uw huis in brand liet steken en uw broer deed verdwijnen, uw moeder ten huwelijk vroeg. Immers zou men verwachten dat hij deze wens al eerder zou geuit hebben en pas toen uw moeder weigerde, tot deze stappen zijn overgegaan. U kunt het CGVS helemaal niet overtuigen van deze onlogische gang van zaken.

Ter staving van uw asielaanvraag kon u geen enkel document neerleggen. U haalde als excuus aan dat al uw documenten verbrand werden toen de Taliban uw huis in brand staken (CGVS p. 11). Zoals hierboven voorgesteld, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de brandstichting van uw huis. Zo wekt u de indruk op dat u wel over documenten beschikte maar deze bewust niet neerlegde voor uw dossier, hetgeen twijfels doet rijzen over uw identiteit. Bovendien werd ook opgemerkt dat u geen zicht wou bieden op uw familienetwerk in Afghanistan. U vertelde dat u geen contact meer had met uw familie. Dus was er niemand om u documenten op te sturen. Uw laatste contact met uw moeder was toen u in Griekenland was (CGVS p. 5). U verloor uw GSM en kende enkel het telefoonnummer van uw moeder uit het hoofd. Na uw laatste contact belde u haar nog meermaals maar niemand nam op (CGVS p. 5, p. 14). Het CGVS kan geen geloof hechten aan het feit dat u met niemand contact heeft in Afghanistan. Uw moeder die u naar buitenland stuurde voor uw eigen veiligheid zal nochtans ook wel moeite gedaan hebben om met u in contact te komen. U beweerde dat ze nu bij haar zus en diens man woont, van wie ze dus hulp kan krijgen om u te bereiken. U hebt ook een oom in Iran die u naar Europa stuurde en die hiervoor betaalde. Men kan verwachten dat hij ook pogingen zal gedaan hebben om u te vinden. Hij zou op zijn minst het telefoonnummer van de smokkelaar kunnen opbellen om te horen of u uw bestemming had bereikt zoals afgesproken en zo vervolgens het geld te betalen. U hebt daarnaast een openbaar Facebookprofiel op uw eigen naam (zie administratief dossier). Uw familie, die volgens u nu in Ghazni wonen, uw broers van 15 en 13 jaar, zouden u ook gemakkelijk kunnen vinden via Facebook. Ze gingen immers net zoals u naar school en zijn dus geletterd. Ze zouden zelf of met hulp van iemand op Facebook uw naam kunnen zoeken en meteen vinden. Uw profielnaam is geschreven in het Dari en dus moeten ze hiervoor zelfs geen Latijns alfabet kunnen gebruiken.

Bovendien werd ook de verdwijning van uw oudere broer ongeloofwaardig bevonden, zoals ook bevestigd in het arrest van de RvV. Het is dan ook duidelijk dat u geen volledig zicht wou bieden op uw familienetwerk door te beweren dat u geen contact meer met hem of andere gezinsleden hield. Het feit dat u geen geloofwaardige verklaringen kon afleggen m.b.t. de verdwijning van uw oudste broer, doet ten sterkste vermoeden dat uw broer nog leeft en dat u verzwijgt waar hij zich zou bevinden. Het lijkt er dan ook op neer dat u ondanks dat u wist waar uw familieleden wonen, toch naar de Dienst Tracing van het Rode Kruis ging voor een opsporingsverzoek, om zo de Belgische asielautoriteiten te misleiden (CGVS p. 5). Nog een andere onduidelijkheid bestaat over uw tante aan moederskant bij wie uw moeder en uw broers nu wonen volgens uw verklaringen. U beweerde tijdens het persoonlijk onderhoud dat u voor uw vertrek uit Afghanistan niet eens wist dat u een tante had aan moederskant, wat weinig aannemelijk is gezien de gewoonlijk sterke familiale banden tussen familieleden in Afghanistan (CGVS p. 6). Tegelijk beweerde u in datzelfde persoonlijk onderhoud dat uw tante aan moederskant u hielp bij de begrafenis van uw vader elf jaar geleden (CGVS p. 4). Zo dient te worden geconcludeerd dat u in gebreke bleef een duidelijk en reëel zicht te bieden op uw familienetwerk en uw contacten met dit netwerk. Zo maakt u het voor het CGVS onmogelijk om een correcte inschatting te maken van uw sociaal-familiaal netwerk in Afghanistan.

Tot slot vermeldde de RvV in haar arrest dat wat een vrees voor gedwongen rekrutering in algemene zin betreft, uit objectieve informatie blijkt dat het loutere feit dat u een Afghaanse man bent, op zich niet voldoende is om te besluiten dat u tot de 'groep van mannen en jongens behoort die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE's) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP)'. Een individuele beoordeling naar de vraag om internationale bescherming waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen blijft noodzakelijk. De loutere verwijzing naar de algemene situatie van Hazara in Afghanistan volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals ook werd geoordeeld door de RvV in haar arrest. Deze vrees voor vervolging dient ook in concreto te worden aangetoond, waar u echter in gebreke blijft.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen in de zin artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi te worden beoordeeld U beweerde zelf uit de provincie Uruzgan te komen. District Gezab behoort volgens verschillende bronnen formeel tot de provincie Daikundi (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Geconfronteerd hiermee tijdens het persoonlijk onderhoud haalde u aan dat de mensen van uw regio bij Daykundi wilden zijn omdat het dichterbij lag dan Uruzgan. Maar u bleef beweren dat uw district Gizab een deel was van de provincie Uruzgan toen u er nog woonde (CGVS p. 8). Gizab is echter al sinds enkele jaren officieel een district van de provincie Daykundi, zoals bevestigd door het arrest van de RvV nr. 125767. Het werd ook vermeld onder de provincie Daykundi bij de laatste verkiezingen in 2014 (zie administratief dossier). Bovendien werd de analyse van de veiligheidssituatie op het niveau van het district Gizab gedaan. De conclusies werden dus getrokken los van de discussie of Gizab formeel onder Uruzgan of Daykundi zou vallen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat AGE's de laatste paar jaren actief geworden zijn in enkele districten van Daykundi, wat zich vertaalt in een stijging van het aantal van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Een groot deel van de veiligheidsincidenten die er in de provincie plaatsvinden betreffen niet aan het conflict gerelateerde incidenten en andere incidenten. De provincie Daykundi scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het geldt ook voor het district Gizab: in de periode 2016-2017 wordt slechts over enkele incidenten gerapporteerd en er worden weinig conflictgerelateerde incidenten geregistreerd (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in het district Gizab, dd. 24 april 2018).

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Daykundi, en meer bepaald in het district Gizab, actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Gizab in de provincie Daykundi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Gizab in Daykundi. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming rust in beginsel op de verzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn verzoek gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Wat de betwisting van verzoekende partij betreft in verband met de beoordeling van haar asielaanvraag, duidt de Raad erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 201.343

van 20 maart 2018 oordeelde dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen enkel geloof gehecht kan worden en dat haar derhalve de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegekend. De Raad duidt erop dat hij, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak mag doen over elementen die reeds eerder werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd. Verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen nieuwe elementen aan die een ander licht werpen op deze eerdere beoordeling van haar asielrelaas, maar beperkt zich tot het herhalen van argumenten reeds ontwikkeld in de eerdere beroepsprocedure en het aanbrengen van reeds in het kader van haar eerdere beroepsprocedure beoordeelde stukken (bijlagen 3 en 8-19 van het verzoekschrift).

2.2.4. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.5. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. Desbetreffend geldt eveneens het gewijsde van het voormeld arrest van de Raad.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij stelt in dit verband dat verwerende partij ten onrechte van mening is dat de situatie in haar regio van herkomst niet van zulke aard is dat deze de toekenning van subsidiaire bescherming rechtvaardigt. Volgens verzoekende partij verwijst verwerende partij ten onrechte naar de situatie in de provincie Daykundi. Verzoekende partij wijst erop dat er discussie bestaat over de vraag of haar district, Gizab, tot deze provincie of tot de onveiligere provincie Uruzgan behoort. Verzoekende partij onderstreept dat het noodzakelijk is om specifiek te kijken naar de veiligheidssituatie in het district Gizab. Wat betreft de veiligheidssituatie in het district Gizab, betoogt verzoekende partij dat een daling van het aantal incidenten niet volstaat om te concluderen dat het in haar district nu veilig zou zijn en onderstreept zij dat de taliban actief is in het district en er voldoende sterk staat om controleposten over te nemen en om te proberen het districtscentrum in te nemen. Betreffende de verwijzing in de "COI Focus" betreffende "Afghanistan. Veiligheidssituatie in het district Gizab" van 24 april 2018 naar informatie van SIGAR (*Special Inspector General for Afghanistan Reconstruction*) en *Tolo News* waaruit blijkt dat Gizab onder volledige controle van de Afghaanse overheid is, stelt verzoekende partij de betrouwbaarheid in vraag van deze informatie. Verzoekende partij wijst er vervolgens op dat verschillende bronnen in voormelde COI Focus van 24 april 2018 een ander verhaal vertellen. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij bovendien nog een extra bron, op 18 juni 2018 genomen uit de *Afghanistan Live Map* (bijlage 26). Verzoekende partij stelt dat het optimistisch beeld van Gizab dat verwerende partij schetst in de bestreden beslissing niet strookt met de realiteit. Gizab is niet stevig in handen van de overheid en de Taliban staan er wel degelijk sterk. Tevens blijkt uit verschillende bronnen dat Gizab gecontesteerd gebied is tussen de Taliban en de Afghaanse autoriteiten, met alle veiligheidsrisico's tot gevolg. Verzoekende partij verwijst tevens naar het UNOCHA rapport van december 2017 (bijlage 30 van het verzoekschrift) waaruit de ernst van het conflict in de regio van verzoekende partij blijkt. Ten slotte voert verzoekende partij nog aan dat ook naar het aantal ontheemden moet worden gekeken en wijst zij op cijfers omtrent het aantal personen dat haar district is ontvlucht. Sinds het begin van 2018 ontvluchtten meer dan 1300 mensen de regio. Uit informatie van UNOCHA blijkt dat men Gizab ontvlucht omwille van de onveiligheid. Dit vormt 2,4% van de totale bevolking. Deze informatie wordt bevestigd door informatie van "The Long War Journal". Verzoeker vestigt de nadruk op de inschatting door UNOCHA van de veiligheidssituatie in Gizab in 2017, nog voor de massale uitstroom van vluchtelingen uit Gizab.

De Raad bemerkt vooreerst dat uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de conclusies wat betreft de veiligheidssituatie op het niveau van het district Gizab werden getrokken los van de discussie of Gizab formeel onder Uruzgan of Daykundi zou vallen.

Verder duidt de Raad erop dat uit de landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier – meer bepaald het EASO rapport van december 2017 en de recente “COI Focus” betreffende “Afghanistan – Veiligheidssituatie in het district Gizab” van 24 april 2018 (administratief dossier, stuk 2, map landeninformatie, delen 6 en 7) – blijkt dat Gizab in 2014 omschreven werd als één van de meest onveilige districten in de omgeving, waar het meermaals openlijk tot gewapende confrontaties kwam tussen de omstandelingen en de Afghaanse veiligheidsdiensten. *The Guardian* sprak toen met enkele regionale ouderen die stelden dat de taliban 80% van het district controleerden. Evenwel blijkt uit onderzoek van Cedoca dat sinds enkele jaren er echter verandering komt in deze situatie en dat er weinig conflict gerelateerde incidenten geregistreerd worden in Gizab. In de periode 2016-2017 rapporteren de media en UNAMA slechts over enkele incidenten in het district. Zo vielen eind mei 2016 een dozijn controleposten van de Afghaanse veiligheidsdiensten in handen van de taliban in Gizab. Een generaal van het Afghaanse nationale leger (ANA) erkent de confrontaties met de taliban, doch ontkent de val van het district. Verder wordt opgemerkt dat in april, augustus en september 2016 de media berichten over een mogelijke dreiging dat het district Gizab in handen zou vallen van de taliban. Echter vond Cedoca geen informatie waaruit bleek dat dit ook werkelijk gebeurd is. In voormelde COI Focus wordt tevens opgemerkt dat het *ISW (Institute for the Study of War)* in maart 2017 stelde dat een deel van het district Gizab onder de controle was van de Taliban en dat het overige deel grotendeels beschouwd moest worden als een *high confidence taliban zone*. De taliban zelf stellen in maart 2017 dat de Afghaanse overheid het districtscentrum van Gizab onder haar controle heeft. De Raad stelt vast, eveneens op basis van voormelde COI Focus, dat de stelling dat een deel van het district Gizab onder controle zou zijn van de Taliban niet bevestigd wordt door andere bronnen. Zo stelt *Tolo News* in april 2017 dat het district Gizab volledig onder controle van de Afghaanse veiligheidsdiensten is. Ook volgens de kaart van SIGAR (*Special Inspector General for Afghanistan Reconstruction*) van januari 2018 is het district Gizab volledig onder controle van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Ook *BBC News* stelt in januari 2018 dat Gizab onder overheidscontrole valt, doch met een openlijke aanwezigheid van de taliban. In voormelde COI Focus wordt dienaangaande gesteld dat uit de kaart blijkt dat sprake is van een ‘medium’ openlijke aanwezigheid van de taliban, wat concreet inhoudt dat er minstens drie aanvallen per maand zijn, doch, op basis van de desbetreffende kaart die door verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift werd gevoegd (bijlage 27) en de door haar toegevoegde geografische kaarten van verschillende districten in Afghanistan waaronder het district Gizab (bijlage 32), dient evenwel te worden vastgesteld dat de desbetreffende kaart aangeeft dat sprake is van een ‘lage’ openlijke aanwezigheid van de taliban, wat concreet inhoudt dat er ongeveer één aanval per drie maanden plaatsvindt. Dit wordt ook zo bevestigd in het EASO-rapport van mei 2018 dat door verwerende partij als bijlage bij haar nota met opmerkingen werd gevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 6, nota met opmerkingen, bijlage 1). *LWJ (Long War Journal)* stelt in april 2018 dat Gizab gecontesteerd gebied is. *LWJ* maakt tevens gewag van een grote stroom van IDP's die vertrekken vanuit Gizab en voegt toe dat dit waarschijnlijk het gevolg is van een verslechterde veiligheidssituatie in de regio. Cedoca vond in de geraadpleegde bronnen echter geen verwijzing terug naar enige conflict gerelateerde incidenten in Gizab in de periode januari 2018 tot 24 april 2018 (datum waarop de COI Focus werd opgesteld). In november 2017 probeerden de taliban nog Tirinikot, de hoofdplaats van de provincie Uruzgan, en enkele andere naburige districten, waaronder Gizab, in te nemen, doch kregen zij te maken met sterke weerstand vanwege Afghaanse veiligheidsdiensten en werden zij verslagen. Uit het EASO-rapport van mei 2018 dat verwerende partij als bijlage bij haar nota met opmerkingen voegt (rechtsplegingsdossier, stuk 6, nota met opmerkingen, bijlage 1) blijkt ten slotte nog dat in de hele provincie Daykundi, met inbegrip van het district Gizab, slechts 43 burgerslachtoffers vielen in 2017, bestaande uit 16 doden en 27 gewonden, en dat dit een 59% daling betreft tegenover de cijfers van 2016. In het rapport wordt evenmin gewag gemaakt van conflict gerelateerde incidenten in Gizab sinds begin 2018. Tevens blijkt uit de incidenten die verzoekende partij aanhaalt en die in voormelde COI-Focus en EASO-rapporten worden vermeld dat de conflict-gerelateerde veiligheidsincidenten in de regio voornamelijk doelgericht geweld betreffen, met name gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. De Raad stelt vast dat uit het voorgaande blijkt dat het district Gizab onder de controle van de Afghaanse veiligheidsdiensten valt en dat, hoewel het geregeld komt tot confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de Taliban, het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft gelet op het gerichte karakter van het geweld.

De Raad wijst er op dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat er actueel voor burgers in Gizab in

de provincie Daykundi geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat.

De door verzoekende partij bijgebrachte informatie doet geen afbreuk aan bovenstaande conclusie. Wat betreft de internetartikelen die verzoekende partij toevoegt omtrent de situatie in Gizab in 2011 en 2014 (bijlagen 4, 7 en 20), bemerkt de Raad dat deze geen informatie bevatten over de actuele veiligheidssituatie aldaar. Inzake het EASO-rapport inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan van november 2016 (bijlage 5 van het verzoekschrift), is de Raad van oordeel dat dit rapport niet van aard is bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in het district Gizab, dewelke gebaseerd is op recentere informatie, in een ander daglicht te stellen. Verder brengt verzoekende partij verschillende internetartikelen en rapporten aan waarop ook voormelde landeninformatie in het administratief dossier is gebaseerd en die derhalve louter bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Gizab bevestigen (bijlagen 6, 21, 22, 23, 24, 25, 27, 28). Waar verzoekende partij een kaart van Afghanistan toevoegt van de website *liveuamap.com* (bijlage 26), stelt de Raad vast dat nergens uit blijkt op basis van welke bronnen deze kaart werd opgemaakt en de betrouwbaarheid ervan dan ook niet kan worden nagegaan. Bovendien wordt bij de regio Gizab louter de vermelding "Taliban" gemaakt, zonder verdere informatie. Het is dan ook niet duidelijk of een loutere aanwezigheid van Taliban bedoeld wordt, dan wel dat de regio onder talibancontrole is. Omtrent de bijgebrachte kaart van UNOCHA (bijlage 30) die de conflictintensiteit in 2017 in haar regio aanduidt, meent de Raad dat dit niet volstaat om aan bovenstaande vaststellingen afbreuk te doen nu niet gepreciseerd wordt op welke concrete gegevens deze kaart gebaseerd is. Er kan dan ook niet uit geconcludeerd worden dat er actueel voor burgers in Gizab in de provincie Daykundi een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Inzake de verwijzing van verzoekende partij naar het *Afghanistan Weekly Field report: 2-8 april 2018* waarin gesteld wordt dat naar verluidt 300 mensen uit Gizab/Patoo district aangekomen zijn in het district Nili (bijlage 29), bemerkt de Raad dat dit evenmin volstaat om aan te tonen dat er actueel voor burgers in Gizab in de provincie Daykundi een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Het Wikipedia-artikel over het district Gizab (bijlage 31), ten slotte, bevat slechts algemene informatie over dit district, waaronder het aantal inwoners, doch zegt niets over de veiligheidssituatie aldaar.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.6. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 2), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 8 mei 2017 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Dari en bijgestaan door haar advocaat en haar voogd. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.7. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.8. Per aanvullende nota d.d. 15 november 2018, die verzoekende partij overmaakt per fax en tevens neerlegt ter terechtzitting (rechtsplegingsdossier, stukken 10 en 12), legt verzoekende partij nog verschillende stukken neer. Deze stukken zijn niet van aard afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen.

Vooreerst brengt verzoekende partij verschillende recente rapporten aan waarin gewag wordt gemaakt van het potentiële risicoprofiel van Hazara's in Afghanistan (bijlagen 6-8). De Raad stelt evenwel vast dat nergens uit deze rapporten blijkt dat er in Afghanistan sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van het feit dat zij sjiit en/of Hazara zijn. De loutere verwijzing naar de algemene situatie van Hazara in Afghanistan volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar zij in gebreke blijft.

Daarnaast worden nog verschillende stukken neergelegd in verband met de veiligheidssituatie in het district Gizab (bijlagen 1-5 van de aanvullende nota). De Raad is evenwel van oordeel, gelet op de hiernavolgende vaststellingen, dat deze stukken geen afbreuk doen aan bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in het district Gizab.

Wat betreft de kaart van OCHA (bijlage 1 van de aanvullende nota) waaruit blijkt dat tussen 2 januari 2017 tot 12 november 2018 er 1599 IDP's van Gizab district waren en inzake het *ERM Household Assessment Report* van 17 september 2018 (bijlage 2 van de aanvullende nota) waarin vermeld wordt dat er IDP's uit het district Gizab aangekomen zijn in Nili ten gevolge van gevechten tussen de Taliban en de Afgaanse veiligheidsdiensten in Gizab district, is de Raad van oordeel dat dit niet volstaat om aan te tonen dat de veiligheidssituatie in Gizab er dermate is op achteruitgegaan dat er actueel voor burgers in Gizab in de provincie Daykundi een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat.

Wat betreft de verwijzing van verzoekende partij naar het UNAMA-rapport van november 2018 (bijlage 3 van de aanvullende nota), stellende dat hierin opgemerkt wordt dat in Gizab de Taliban de gemeenschap ("*reportedly*") zou hebben gewaarschuwd via de luidsprekers van de moskee om niet te stemmen of dat er anders represailles zouden volgen, bemerkt de Raad dat in bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie de aanwezigheid van de Taliban geenszins ontkend wordt. Uit het rapport blijkt evenwel op geen enkele manier dat er actueel voor burgers in Gizab in de provincie Daykundi een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat.

Inzake het artikel van *Pajhwok* van 3 juni 2018 (bijlage 4 van de aanvullende nota), waarin gewag wordt gemaakt van geruchten dat Daesh aanwezig zou zijn in Gizab district, bemerkt de Raad dat het slechts geruchten betreffen die niet officieel bevestigd zijn en dat verder geen uitspraak wordt gedaan over een eventuele invloed hiervan op de veiligheidssituatie in Gizab district.

Wat ten slotte nog het artikel van *Pajhwok* van 7 juni 2018 (bijlage 5 van de aanvullende nota) betreft, bemerkt de Raad dat met het gegeven dat politieagenten in functie van het verzamelen van hun biometrische gegevens zich uit veiligheidsoverwegingen per vliegtuig moeten begeven naar de provinciehoofdstad van Uruzgan, Tarinkot, die moeilijk bereikbaar is vanuit Gizab, geen uitspraak wordt gedaan over de veiligheidssituatie in Gizab zelf, doch wel over de veiligheidssituatie – bovendien specifiek voor politieagenten – wanneer men zich vanuit Gizab naar Tarinkot in de provincie Uruzgan begeeft.

Uit deze informatie kan dan ook niet blijken dat er actueel voor burgers in Gizab in de provincie Daykundi een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT